

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget indeholder udskydelse af følgende revisionsbestemmelser: 1) § 38, stk. 6, i bistanstloven og 2) Lov nr. 156 af 15. marts 1989, § 2 (igangsætningsydelsen).

Ad 1

Med virkning fra den 1. april 1989 indførtes der i bistanstloven en ny bestemmelse (§ 38, stk. 5), hvorefter personer, der i en sammenhængende periode på 3 måneder eller derover har modtaget kontanthjælp, kan tjene op til 1000 kr. pr. måned efter skattefræk, uden at der sker fradrag i kontanthjælpen, dog maksimalt 6.000 kr.

Baggrunden for bestemmelsen var at skabe en motivation hos kontanthjælpsmodtagere, der har været ledige i nogen tid, til selv at skaffe sig et arbejde – måske i første omgang ved arbejde af begrænset eller eventuelt uregelmæssigt omfang.

Der indførtes samtidig en bestemmelse (§ 38, stk. 6) om, at forslag til revision af ordningen skal fremsættes for Folketinget inden udgangen af 1991.

Socialministeriet har udarbejdet en rapport af 7. oktober 1991 vedrørende en stikprøveundersøgelse om virkningen af ordningen. 29 af de 30 kommuner, som skulle deltage i undersøgelsen, har besvaret det udsendte spørgeskema.

Undersøgelsen viser, at det er et begrænset antal kontanthjælpsmodtagere, som gør brug af muligheden for at have fradragsfri indtægt. Der er således kun ca. 4 pct. af det samlede antal § 37-sager i juli 1991, som har en fradragsfri indtægt, svarende til ca. 5000 sager. Ca. 22 pct. af disse har også, inden de blev omfattet af § 38, stk. 5, modtaget supplerende kontanthjælp.

Undersøgelsen viser desuden, at der herudover er ca. 3 pct. eller ca. 3800 af de familier, der har modtaget kontanthjælp efter § 37 i juli måned, som tidligere har haft en afsluttet periode med fradragsfri indtægt i henhold til § 38, stk. 5. Ca. 69 pct. af disse eller ca. 2600 har haft en fradragsfri indtægt i det maksimale antal måneder, d.v.s. 6 måneder, medens de øvrige ca. 31 pct. er nogenlunde ligeligt fordelt på henholdsvis 1, 2, 3, 4 og 5 måneders varighed. Når en periode ikke har været det maksimale antal måneder,

skyldes det for ca. 66 pct.s vedkommende, at indtægten er ophørt, og for de øvrige 34 pct., at kontanthjælpen midlertidigt er ophørt.

13 af de 29 kommuner, der indgår i undersøgelsen, mener ikke, at § 38, stk. 5, giver incitament til at søge et job på arbejdsmarkedet, medens 14 kommuner mener, at ordningen tilskynder til et arbejde; men 7 af disse kommuner fremhæver samtidig, at virkningen af ordningen bliver begrænset af, at jobmulighederne er for få. 2 kommuner tager ikke stilling til ordningens virkning.

Det er Socialministeriets opfattelse, at stikprøveundersøgelsen ikke giver noget entydigt billede af den beskæftigelsesfremmende effekt af bestemmelsen. Det foreslås derfor, at revisionen af ordningen udskydes, således at der på baggrund af yderligere erfaringer med reglen om kontanthjælpsmodtagers begrænsede ret til fradragsfrie indtægter fremsættes forslag til revision af ordningen inden udgangen af 1993.

Ad 2

Med virkning fra den 1. april 1989 indførtes der i bistanstloven en ny bestemmelse (§ 42 a) om igangsætningsydelse.

Ifølge § 42 a, stk. 1, har kontanthjælpsmodtagere, der har modtaget hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder eller mere, ret til at få udbetalt en igangsætningsydelse.

Ydelsen udgør halvdelen af den seneste udbetalte kontanthjælp, og udbetales i op til et år.

Ifølge § 42 a, stk. 2, kan en tilsvarende ydelse ydes til personer, der har modtaget kontanthjælp i en sammenhængende periode på mere end 3 måneder og mindre end 9 måneder.

Formålet med ordningen var at motivere kontanthjælpsmodtagere til at gå igang med selvstændig virksomhed og dermed blive selvforsørgende.

Der indførtes samtidig en bestemmelse (Lov nr. 156 af 15. marts 1989, § 2) om, at forslag til revision af ordningen skal fremsættes for Folketinget inden udgangen af 1991.

Socialministeriet har, med henblik på revisionen, iværksat en undersøgelse af § 42 a.